

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zutphen, van 26 oktober 2011 in zaak nr. 11/4240 in het geding tussen:

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 18 januari 2011 (hierna: het besluit) heeft de minister voor Immigratie en Asiel een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 26 oktober 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister voor Immigratie en Asiel een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister voor Immigratie en Asiel (thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel; hierna: de minister) bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 18 november 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorganger.

2.2. De rechtbank heeft in de aangevallen uitspraak overwogen, voor zover thans van belang, dat de minister ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat het asielrelaas van de vreemdeling positieve overtuigingskracht mist. Hiertoe heeft de rechtbank redengevend geacht, samengevat weergegeven, dat de minister ondeugdelijk heeft gemotiveerd waarom het door de vreemdeling gestelde causale verband tussen de bedreiging op 17 februari 2005 en het schietincident in de nacht van 21 op 22 oktober (lees: februari) 2005 ongeloofwaardig is, nu in het besluit alleen op het schietincident is ingegaan. Voorts heeft de minister volgens de rechtbank ondeugdelijk gemotiveerd waarom de verklaringen van de vreemdeling, te weten dat de auto een paar keer rondjes om de woning heeft gereden voordat de beveiligers de bestuurder van de auto vroegen of ze de auto mochten doorzoeken en dat een uur na het incident een Amerikaanse legerauto bij de woning is geposteerd, onvoldoende zijn om aannemelijk te kunnen achten dat het schietincident een gevolg was van een op de woning waarin de vreemdeling zich bevond gerichte aanval. Daarnaast heeft de rechtbank overwogen dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de door de vreemdeling overgelegde verklaringen van het Iraaks Nationaal Akkoord (hierna: het INA), de Iraqi Communities Organization (hierna: de ICO) en de Iraqi Association for Development & Human Rights (hierna: de IADHR) niet ter bevestiging van haar asielrelaas kunnen dienen. Bovendien heeft de rechtbank onduidelijk geacht waarom het standpunt van de minister dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanslag op de begrafenis tegen haar schoonvader was gericht, zou bijdragen aan de

conclusie dat haar asielrelaas ongeloofwaardig is. Ook heeft de minister volgens de rechtbank ondeugdelijk gemotiveerd dat de vreemdeling niet in aanmerking komt voor toepassing van het landgebonden asielbeleid inzake Irak.

2.2.1. De minister klaagt in zijn eerste, tweede en derde grief, in onderlinge samenhang bezien, dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen als onder 2.2. weergegeven. De minister voert onder meer aan dat de rechtbank er in het kader van de geloofwaardigheid van het asielrelaas ten onrechte aan is voorbijgegaan dat de vreemdeling reeds ruimschoots voor haar vertrek uit Irak documenten heeft laten legaliseren, hetgeen erop duidt dat zij toen al bezig was haar vertrek uit Irak voor te bereiden. Over het causale verband tussen de bedreiging en het schietincident betoogt de minister dat hij de bedreiging noch het schietincident geloofwaardig acht, zodat een causaal verband tussen beide gebeurtenissen evenmin aan de orde kan zijn. Met betrekking tot het schietincident voert de minister aan dat de verklaringen van de vreemdeling hierover niet overtuigend zijn, omdat zij heeft verklaard dat zij tijdens dit incident lag te slapen, zodat haar verklaringen berusten op veronderstellingen en hetgeen zij van derden over dit incident heeft vernomen. Bovendien betoogt de minister dat, mocht er al een schietincident hebben plaatsgevonden, niet geloofwaardig is dat van een tegen de vreemdeling en haar neef gerichte aanslag sprake was. De rechtbank heeft in dit verband volgens de minister niet onderkend dat de vreemdeling heeft verklaard dat zij niet weet of de vermeende aanslag tegen haar en haar neef was gericht, dan wel tegen een nabij de woning van haar neef gelegen radiostation. Met betrekking tot voormelde schriftelijke verklaringen van het INA, de ICO en de IADHR voert de minister aan dat de rechtbank heeft miskend dat hieraan geen overwegende waarde kan worden toegekend, nu deze verklaringen op verzoek van de vreemdeling zijn opgesteld, door organisaties waarin haar schoonvader een gezagspositie bekleedt. Voorts betoogt de minister dat, nu niet aannemelijk is dat de aanslag op de begrafenis tegen de schoonvader van de vreemdeling was gericht en ook anderszins uit de verklaringen van de vreemdeling niet valt op te maken dat haar schoonvader problemen heeft ondervonden ten gevolge van zijn werkzaamheden als parlamentslid, niet valt in te zien dat de vreemdeling zou zijn bedreigd vanwege de werkzaamheden van haar schoonvader. Nu de rechtbank volgens de minister ten onrechte heeft overwogen dat hij ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat het asielrelaas van de vreemdeling positieve overtuigingskracht mist, heeft zij in het verlengde hiervan eveneens ten onrechte overwogen dat de minister ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat de vreemdeling niet op basis van het landgebonden beleid inzake Irak in paragraaf C24/11.3.5 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000), zoals deze luidde ten tijde van belang, voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in aanmerking komt.

2.2.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (zie onder meer de uitspraak van 15 juli 2011 in zaak nr. 201008211/1/V3, www.raadvanstate.nl), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door een vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van de minister en kan die beoordeling slechts

terughoudend worden getoetst. De maatstaf bij die te verrichten toetsing is niet het eigen oordeel van de rechter over de geloofwaardigheid van het relaas, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat de minister in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas kon komen.

2.2.3. Bij de beoordeling van het asielrelaas door de minister gaat het meestal niet om de vraag of en in hoeverre de verklaringen over de feiten en omstandigheden die een vreemdeling aan zijn aanvraag ten grondslag heeft gelegd als vaststaand moeten worden aangenomen. Een vreemdeling is immers veelal niet in staat en van hem kan veelal ook redelijkerwijs niet worden gevergd zijn asielrelaas met afdoende bewijsmateriaal te staven. Om een vreemdeling, waar dat probleem zich voordoet, tegemoet te komen en toch een adequate beoordeling van de aanvraag in het licht van de toepasselijke wettelijke voorschriften te kunnen verrichten, geldt ingevolge artikel 3.35, derde lid, van het Voorschrift Vreemdelingen 2000 - waarin artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingwet 2000 (hierna: de Vw 2000) nader is uitgewerkt - dat de minister de verklaringen van een vreemdeling en de daarin gestelde feiten en omstandigheden geloofwaardig acht, indien die vreemdeling aan de in eerstgenoemde bepaling vermelde voorwaarden heeft voldaan. Aan die voorwaarden zal in de regel niet worden voldaan, indien zich een omstandigheid als vermeld in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, van de Vw 2000 voordoet. In dat geval zal volgens paragraaf C14/2.4 van de Vc 2000 van de verklaringen een positieve overtuigingskracht moeten uitgaan om de daarin gestelde feiten en omstandigheden alsnog geloofwaardig te achten.

2.2.4. De rechtbank heeft onbestreden overwogen dat de minister artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 in redelijkheid aan de vreemdeling heeft kunnen tegenwerpen. Dit brengt mee dat, wil het asielrelaas geloofwaardig worden geacht, daarvan positieve overtuigingskracht moet uitgaan.

2.2.5. De minister betoogt terecht dat de rechtbank, bij de beoordeling of de minister zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van de vreemdeling positieve overtuigingskracht mist, niet kenbaar bij haar overwegingen heeft betrokken dat de minister in dit kader mede van belang heeft geacht dat de vreemdeling haar huwelijksakte en haar cijferlijst reeds op 28 juni 2004 onderscheidenlijk 20 juli 2004 - en daarmee ruimschoots voordat de door haar gestelde problemen in het land van herkomst zich voordeden - heeft laten legaliseren.

Voorts heeft de rechtbank niet onderkend dat de minister de verklaringen van de vreemdeling over het schietincident in redelijkheid ongeloofwaardig heeft kunnen achten, nu de vreemdeling heeft verklaard dat zij tijdens dit incident lag te slapen en, hoewel zij wakker werd van het schietincident, pas de volgende dag over deze gebeurtenissen zou hebben vernomen. Bovendien heeft de minister zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat, zo al een schietincident tussen beveiligers en verdachte personen in een auto zou hebben plaatsgevonden, waarschijnlijker is dat deze personen het op het nabij de woning van de neef van de vreemdeling gelegen radiostation van een politicus hadden gemunt. De minister heeft in

dit verband van belang mogen achten dat de vreemdeling tijdens het nader gehoor heeft verklaard dat zij niet weet tegen wie de aanval was gericht en dat de beveiligers van het radiostation bij het schietincident waren betrokken. Reeds vanwege het vorenstaande heeft de minister het causale verband tussen de door de vreemdeling gestelde bedreiging enerzijds en het schietincident anderzijds in redelijkheid ongeloofwaardig kunnen achten.

Wat betreft de door de vreemdeling overgelegde verklaringen van het INA, de ICO en de IADHR heeft de minister zich voorts op het standpunt mogen stellen dat hieraan niet zodanige bewijskracht toekomt dat aan het asielrelaas - in weerwil van het vorenstaande - positieve overtuigingskracht toekomt, nu deze documenten op verzoek van de vreemdeling zijn opgesteld, de schoonvader van de vreemdeling bestuurslid is van het INA en - zoals de vreemdeling tijdens het nader gehoor heeft verklaard - voorzitter was van de IADHR, en deze documenten voorts, zoals de minister in het besluit heeft toegelicht, op informatie van de vreemdeling of haar familie zijn gebaseerd.

Verder kan de minister worden gevolgd in zijn betoog dat de rechtbank - door te overwegen dat onduidelijk is op welke wijze het standpunt van de minister dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanslag op de begraafplaats tegen haar schoonvader was gericht, bijdraagt aan de conclusie van de minister dat haar asielrelaas ongeloofwaardig is - niet heeft onderkend dat de minister in het besluit en het daarbij ingelaste voornemen daartoe van 15 juli 2010 heeft toegelicht dat, nu niet is gebleken dat haar schoonvader sinds zijn terugkeer naar Irak problemen heeft ondervonden, evenmin aannemelijk is dat de vreemdeling problemen heeft ondervonden vanwege de werkzaamheden van haar schoonvader als parlamentslid.

Gelet op het voorgaande heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de minister ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat het asielrelaas van de vreemdeling positieve overtuigingskracht mist. In het verlengde hiervan heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de minister ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat de vreemdeling niet op basis van het landgebonden beleid inzake Irak in paragraaf C24/11.3.5 van de Vc 2000, zoals deze luidde ten tijde van belang, in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd.

De eerste, tweede en derde grief slagen.

2.3. In zijn vierde grief klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat het betoog van de vreemdeling dat het besluit in strijd met het gelijkheidsbeginsel is genomen, nu haar neef op grond van een gelijksoortige verklaring van het INA als de vreemdeling heeft overgelegd wel een verblijfsvergunning asiel heeft gekregen, niet slaagt. Volgens de rechtbank volstaat de toelichting van de minister op dit punt in het verweerschrift niet en dient de eerst ter zitting gegeven toelichting vanwege strijd met de goede procesorde buiten beschouwing te blijven. De minister betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat de vreemdeling zich in het kader van het gelijkheidsbeginsel niet op de zaak van haar neef Hosin Rasul - die gelijktijdig met haar naar Nederland is gereisd en een vergelijkbaar asielrelaas heeft - heeft beroepen, maar op de zaak van haar neef . De minister voert aan dat hij reeds in het verweerschrift in eerste aanleg op dit

beroep op het gelijkheidsbeginsel heeft gereageerd. Volgens de minister gaat het beroep op het gelijkheidsbeginsel niet op, omdat de asielrelazen van de vreemdeling en laatstgenoemde neef niet overeenkomen. In dit verband wijst de minister erop dat, anders dan in het geval van de vreemdeling, de problemen van deze neef slechts zijdelings verband hielden met de familieband met de schoonvader van de vreemdeling en primair samenhangen met de werkzaamheden van deze neef, die toegang boden tot voor terroristen interessante locaties.

2.3.1. De vreemdeling heeft zich in haar aanvullend beroepschrift van 7 maart 2011, onder verwijzing naar de zaak van haar neef op het gelijkheidsbeginsel beroepen. Hierbij heeft de vreemdeling erop gewezen dat deze neef mede op basis van een verklaring van het INA een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd heeft gekregen. Zij heeft in dit verband een deel van het rapport van nader gehoor in de zaak van deze neef overgelegd en een brief van de minister waaruit blijkt dat hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is toegekend.

In het verweerschrift in eerste aanleg heeft de minister toegelicht dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat de zaak van deze neef een gelijk geval betreft. Volgens de minister kan uit de door de vreemdeling overgelegde documenten alleen worden opgemaakt dat aan deze neef een verblijfsvergunning is toegekend en dat hij is gehoord in verband met de door hem overgelegde verklaring van het INA. Uit deze documenten kan echter niet worden afgeleid dat deze neef een verblijfsvergunning heeft gekregen vanwege zijn familierelatie met de schoonvader van de vreemdeling of dat van de echtheid van de overgelegde verklaring van het INA is uitgegaan, aldus de minister.

2.3.2. De rechtbank heeft - nog daargelaten dat zij in het kader van het beroep van de vreemdeling op het gelijkheidsbeginsel niet de naam van de juiste neef heeft vermeld - niet onderkend dat de minister in het verweerschrift in eerste aanleg er reeds op heeft gewezen dat het geval van de vreemdeling niet gelijk is aan de door de vreemdeling genoemde zaak van haar neef . Gelet op zijn nadere toelichting in het hogerberoepschrift heeft de minister dit voldoende aannemelijk gemaakt.

De vierde grief slaagt.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit toetsen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover daarop, gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.5. De vreemdeling betoogt, onder verwijzing naar de 'Note on the continued applicability of the april 2009 UNHCR eligibility guidelines' van de United Nations High Commissioner for Refugees van 1 juli 2010 (hierna: de UNHCR-notitie), dat zich in Centraal-Irak, meer in het bijzonder Bagdad, een uitzonderlijke situatie als bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale

bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn) voordoet.

2.5.1. De Afdeling begrijpt het beroep van de vreemdeling op artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn als een beroep op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, sub 3, van de Vw 2000. De Afdeling heeft eerder (zie de uitspraak van 4 februari 2011 in zaak nr. 201011249/1/V2; www.raadvanstate.nl), mede op basis van de UNHCR-notitie, overwogen dat zich in Irak, meer in het bijzonder Bagdad, geen uitzonderlijke situatie als vorenbedoeld voordoet. Er is geen aanleiding thans tot een ander oordeel dan in die uitspraak te komen.

2.6. Het beroep tegen het besluit zal ongegrond worden verklaard.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, van 26 oktober 2011 in zaak nr. 11/4240;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. G. van der Wiel, leden, in tegenwoordigheid van mr. J.J. Janssen, ambtenaar van staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

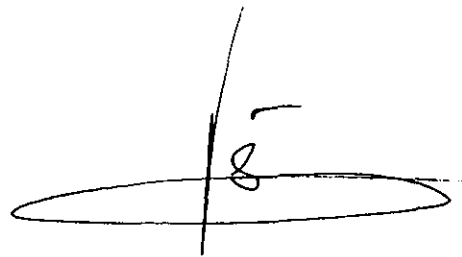
w.g. Janssen
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 2 augustus 2012

660

Verzonden: 2 augustus 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser